

РИДАХТУРСЬКЕ

Current mood: awake
Current music: We Will Rock You

Усім відомо, що канікули is over? І перший тиждень триместру, що мав би стати початком навчання, а натомість пройшов під знаком вакацій, теж скінчився. Хто цього не усвідомив, навряд чи спроможеться й до кінця ТСРу, але це вже інший боян.

Постноворічний період – пора, коли відчуваєш незатьмареність мозку й душі буденними справами, думами, звичками. В мені з таким святковим режимом здохла пташка-жайворонок, тому встигати дістатися до Академії за 20 хвилин замість 40 – актуально. Але такі незвично їхати зранку на пари й не стояти в пробках. Тихше! Люди ще сплять – свята ж... І дізнаватися, що одної або й цілих двох пар з п'яти НЕ буде, бо викладач «десь» теж дивно і по-святковому. Гріхом з боку редакції було би забрати у вас і цього тижня відчуття свята, яке буває лише раз на рік, розбити ілюзії, перервати часовий континуум пиття-їдження-відпочивання, в якому перебуваємо. Тож тема першого у весняному триместрі номера «Оффтоту» – гедоністична до непристойності, назва числа «Пиття», демонструючи тяглість святкового періоду, символічно римується зі словом «буття». Ця недостойна якісного прозового тексту рима так настирливо нагадує про себе мозкові, що думаю: «Відвикла!..» Але вперто намагаюся продовжити святкування, втримуючи принаймні сподівання на диво в душі, видаляючи з календаря зиму, і з замріяним виразом обличчя кажучи колежанці: «Весінній, теплий вітерець такий повіяв...» Проте чую: «Дурна! Січень нині – капелюха вдягни!» – й розумію, що варто прибрати з тексту риму...

Аналізуючи постсвятковий стан редакції, враз усвідомлюю, що жінок, які змагаються з кавовими автоматами й психотерапевтами, п'ють сильнозмішані алкогольні напої й після того зі святковим (все-таки!!!) настроєм сідають писати, можна вважати сильними.

Керрол

НАШ КУРНИК

Current mood: хз який
Current music: Тнмк - Вода
Статус в асі: напитись голосу твого

М. (22:03:44 11/01/2008)

цікаво, якщо взагалі не пити весь день, то схуднеш? де в могилянці ту рідину взяти

К. (22:06:34 11/01/2008)

ну, якщо не боїшся стати казльончком, можна вийти на 2ий плац в дощовий день...там заглиблень з рідиною повно)) головне не втопитись в якомусь

М.(22:09:04 11/01/2008)

щоб стати казльончком можна просто сходити в нашу ідальню. хоча я думаю що з такими санітарними умовами казльончком не обійдешся. Це буде якийсь мутант

К. (22:13:50 11/01/2008)

ага. щось середнє між тарганом (тим, що в картоплі фрі водиться) і смердочим оселедчиком. хоча взагалі в ідальні можна ж непогано випити. якщо не лякає якість молока і те, що мішалочка плавиться прямо в чаї)

М. (22:18:44 11/01/2008)

в ідальні є молоко??? А я думала що воно буває тільки у вигляді порошку з водою з кавового автомату!

М. (22:18:52 11/01/2008)

в них це вершками називають

К. (22:20:46 11/01/2008)

те, що в них називають часм, взагалі ні з чим не зрівняється) цей жах можна розкуштувати навіть незважаючи на порції. Всякі юпі і інвайти-плос відпочивають. А ними джинси в свій час фарбували! в помаранчевий колір.

М. (22:22:30 11/01/2008)

до речі, про автомати. Недавно таку картину спостерігала веселу: 5 фрешів намагають вирвати з зубів нещасної машини 5 гривень, які там застрягли наполовину. Півгодини намагалися

М. (22:23:09 11/01/2008)

бідненькі. це ж всього по гривні на людину

К. (22:23:50 11/01/2008)

радій, що з твоїх зубів поки не виривають))

М. (22:24:16 11/01/2008)

дійсно. кажуть, стипендію тепер даватимуть тільки мегаботанам, всі почнуть битися за гривні з автоматами

К. (22:24:56 11/01/2008)

ну, і чого ж ти, умудрюнна роками навчання, півгодини на це дивилася??)

М. (22:25:34 11/01/2008)

от не треба! я мимо двічі проходила просто. То й глянула на годинник - скільки ж часу вони тут уже стирчать

К. (22:25:56 11/01/2008)

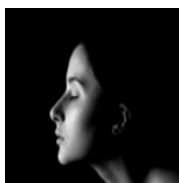
може це різні) вони міняються, порціями

М. (22:26:22 11/01/2008)

ага. Вони встановили конвой і змінюють його щоп'ятнадцять хвилин *LOL*

Тут всіх облямати вирішила компанія «Свобода-Дріт»...

Від Лакана до... стакану

А до кого ви звертаєтесь за порадою, коли треба «замочити» депресняк?

Якщо ви не належите до якоїсь із мазохістичних субкультур і обряди заливання слізьми та спиртним сприймаєте як спробу поганого настрою підмочити вам репутацію, то, як і кожен розумний студент, звичайно, підете «замовляти» його до кілера. Не вірите, що таке можливо? Але у світі з «по дефолту» пріоритетною багатифункціональністю, коли в телефоні бракує хіба холодильника, звертатися до послуг найманих убивць не просто популярно: тепер коло їхніх зобов'язань розпирилося. На замовлення клієнта його закодують, знімуть порчу, ліквідують усі страхи тощо. Звісно, працюють під прикриттям – шифруються під психоаналітиків. Скажете, їхні сеанси дорого коштують? Що ж, майже

задарма подібні послуги можна отримати у формі коментів до власного «Живого Журналу». Але навіть тоді нема повної анонімності: всього не спитаєш, бо репутацію аватарки теж шкода.

Все-таки найбезпечніший спосіб – знешкоджувати негатив у розмові з незнайомцями. Можете спробувати підійти до когось на вулиці й почати парити свої проблеми – тоді вас можуть вбити, а заодно й ваші трабли. Проте ще краще написати нам на скриньку. Підкладіть туди бомбу і тихенько спостерігайте за тим, як ми її нейтралізуватимемо в наступному номері. Замовлення приймемо на стреси, дрібні побутові проблеми, драми особистого характеру та інші подразники, які не дають спати, являються у сні, переслідують наяву... Чекаємо на ваші листи, і пам'ятайте: оптимісти навіть на могилах бачать плюси.

PPETender

GUEST STAR

Я не знаю, як могло вийти так, що туди я їхала з Контрактової трамваєм і доїхала до вулиці Артема, а назад я сіла на зворотний трамвай (що, в принципі, логічно) і доїхала до Вокзальної, а не до Контрактової. Мій дилетантський щодо орієнтування у просторі розум – із простором мій розум, очевидячки, не дружить (це я зрозуміла дуже давно, ще коли блукала всоте обійденим мною трикутником “Майдан – Хрещатик – Пушкінська”, щоб знайти “Віденські булочки”, в яких була вже разів 20; ще коли сіла в поїзд, який поїхав замість додому (на захід) – у Харків; ще коли вперше сіла в тролейбус, який їде не в гуртожиток, а в депо; ще коли шукала Оперний театр на Лівобережній; ще коли вела друзів до нашої подруги, а завела в гараж до якогось чорношкірого українця, який до 15 років жив на Ямайці – мабуть, він теж плувався у географії, якщо там жив...) – тож мій дилетантський розум не зміг осягнути того казусу.

Довелося з Вокзальної їхати метро на Контрактову. Ну добре хоч, що в метро я орієнтуюся трохи ліше.

Я не витримаю. Люди! Як можна так повільно йти? Ну хіба вам не соромно? Спочатку я, як інтелігентна панянка, йшла, розважливо перепрошуючи і намагаючись нікого не зачепити. Я спускалася ескалатором, а всередині відгнували мої кроки – і кожен крок – неначе куля в мене. Ось дзєвущки стали на ескалаторі й розмовляють (влвила краєм вуха “...я ему все-таки покажу, он меня узнает!”), а втім, яка мені різниця, коли в мені віддається луною кожен крок?, вони, ці дзєвущки, не думають про те, що я зараз не витримаю і вибухну просто на них, вони довго не чують мого “Дозвольте пройти” – мого як не можна більш вимогливого “Дозвольте пройти!”. Ось бабуся довго знімає кравчучку зі сходів, а я не можу її обійти. А тут ще як на зло короткий перехід із Хрещатика на Майдан не працює – тре йти через “кишку”.

Не, я не витримаю! (“То не тримай!” – казав мій сусід по парті у школі. Ага, не тримай. Тут спробуй!)

Ну, звичайно: двері потяга зачиняються просто перед моїм носом, і я змушена чекати на наступне метро, що приходить через три хвилини.

Я вже чітко бачу, що не витримаю.

Я виходжу на Контрактовій, а зі сходів у метро (тобто назустріч мені) спускається давній друг, який приїхав на канікули з Бельгії: «О, привіт! Я так давно тебе не бачив!» - «О ні! Я не витримаю! Поговоримо наступного разу!» - «Та я вже завтра знов їду в Бельгію!» - «Ну то їдь!»

Останні мої слова він чує вже здалеку, бо я біжу по сходах ескалатора, а точніше, намагаюся бігти, бо сходи – сходи заповнили люди, що їдуть на роботу, на навчання, на ринок, на розваги, на каву, на хавку, на дощ... Небу добре – з нього паде дощ. Я задрю небові. Але ще не бачачи його, а тільки людей на ескалаторі, які не дають мені пройти, я нарешті не витримаю:

- Люди! – кричу я. – Майте совість! Дайте мені пройти! Я хочу п'єяти! Я не витримаю!

Здрастуйте, жовті корпуси. Здрастуй, Могиляно. Я тебе дуже люблю. Не тільки за те, що ти даєш поживу для духу тощо, й не тільки за соціум, і не тільки за ідально з тарганами й прокислими салатами. А за те, що в тобі є кімнати з рожевою плиткою.

Отта фон Ф.

КОГУТИ НА ЯЙЦЯХ

Свого часу я намагалася писати щось схоже на літературу. Червоною ниткою крізь усі ті сентиментальні новелки проходила фраза «Я випила склянку горілки», ну а далі починалося характерне для дівочої прози душевне самооголення. Непогано виходило, хоч моя мама пасажу про алкоголь так і не змогла прийняти. Тепер спиртне стало атрибутом буднів. І якщо алкоголізм починається з того, що без випивки нецікаво жити, то навряд чи він мені загрожує: вже й з пляшкою нудно. З іншого боку, любі панни, чого ж тоді ми п'ємо, й чого навіть я, порядна й самотня, попри свою вищу гуманітарну, так і не змогла визначитися між алкоголем і літературою? (Мається на увазі не доля, а культурна програма п'ятичного вечора).

Пояснити це явище відсутністю мужчини – надто по-чоловічому. Погодьтеся, нерозумно вважати пиво ерзацом веселого інтелектуала або підтоптаного мужчини з еротично обтягненим шапкою черепом, бо тоді мартіні виявиться гламурним і водночас не позбавленим маскулінності самцем, текіла – Бандерасом, притому несподівано високим, а горілка – або вантажником із пружним без жодних анаболіків тілом, або чоловіком в пристойному костюмі – залежно від якості. Але асоціації мають власну логіку, й ось уже скількисьтамзірковий коньяк перетворюється на метафору чоловіка, котрому по кипені скількисьтамзірковий готель (остерігайтесь підробок!), а шампанське, яке навіть якщо й не пальоне, то все одно всього лишень ігристе вино, як розведений спирт і пимурдяк, позначає цілий культурний шар.

Алкоголь – не лише заміник певних речей, а й засіб досягнення мети. Можна прикинутися «тілом без душі» й повіситися на шию давно обраному чоловікові, а далі вже питання техніки. Можна напоїти його, але п'яним він годитиметься хіба для того, щоб запропонувати одружитися, і зовсім не для лобощів. Можна просто напиться – і тоді зранку «відкриється канал», а сріблясті форелі ніжно лоскотатимуть тіло зсередини.

Усі так обурюються вживанням спиртного як явищем, що забувають про смак – а це ж важливо. Алкоголь – це ж іще й насолода, й пити можна мало й без мети. До цього, зрештою, й приходять порядні панни, «випивши свій Байкал».

Cellar

МОКРА КУРКА

Current mood: hopeful

Current music:

Бумбокс - Ким ми були

Шановні спудей Національного університету «Кієво-Могилянська академія»! Наразі мене змушує звернутися до вас проблема пивопивного синдрому серед молоді. Це схоже на масовий невроз, який, на жаль, не оминув студентів одного з найкращих ВНЗ.

Поділ поступово став пивним локусом: п'ють біля Сільпо, в парку біля Сільпо, на Контрактовій, біля академії. Свідками цього ганебного акту, зрештою, стають такі великі українці як Сковорода та Сагайдачний.

Масове пивопиття – це кризове явище сучасного світу, що відбирає вашу молодість і час (та й гроші теж). Не ходячи «на пиво», ви заощаджуєте більше, що особливо актуально взимку, оскільки пити пиво на вулиці незручно й холодно, а в генделиках воно дорожче принаймні на 2 грн. Це ж неабиякі гроші, зважаючи на те, що послуги ксерокопіювання в нас подорожчали (тепер вже цілих 30 коп!). Якщо пляшка пива коштує 4 грн, а в генделику 6 (а подекуди й цілих 7 чи 8 грн!), то порахуйте, скільки копій ви можете зробити! А якщо ви зголодніли, мож-на купити шоколад – він напрочуд корисний для мозку (та й коштуватиме дешевше, ніж пиво, бо до пива ще треба горішки, фісташки, сухарики, а кому й цигарки). Альтернативою шоколадки може бути економ-варіант – суперконтик – дешево, смачно й поживно.

А тепер про Вічне. Чи задумувалися коли-небудь, скільки часу ви заощаджуєте, ігноруючи вечірні сиденьки за пивом? За цей час можна підготуватися до семінару, практичного, почитати книжку. Зрештою, найкращий варіант – попрацювати в бібліотеці (в нас вони працюють до 19.00). А якщо не встигли за цей час прочитати все, то маєте унікальну можливість долучитися до акції «Проведи ніч із книжкою!»

І ще: ви уявляєте скільки часу треба для того, щоб домовитися з усіма про час здибанки, а зустрітися всім виходить зазвичай лише увечері, то ви півдня нудитесь й не знаєте куди себе подіти: йдете в ідально, читаєте оголошення, стирчите біля деканату й т. ін. Блукаючи як привид Гамлета Академією, подумайте про час. Він плинний... А далі – самі знаєте.

Anders_art

Для флуду:
offtop@gmail.com

Інтерактив: <http://offtop.livejournal.com/>

Кореляція поглядів редакції з виявами свідомості та підсвідомості авторів є ситуативною.